

**Declarațiile autorităților franceze care vizau să asigure France Télécom de
susținerea lor într-un moment în care operatorul traversa o criză importantă nu pot
fi considerate ajutoare de stat**

*Deși au conferit un avantaj financiar societății France Télécom, aceste declarații nu au angajat
resurse ale statului*

France Télécom SA (FT) a fost constituită în 1991 sub forma unei persoane juridice de drept public și are, începând din 1996, statut de societate pe acțiuni. Din octombrie 1997, FT este cotate la bursă. La data adoptării deciziei Comisiei care face obiectul prezentului litigiu, FT era un grup ce activa în domeniul furnizării de rețele și de servicii de telecomunicații. În Franța, acest grup activa în special în sectorul telefoniei fixe și, prin intermediul filialelor sale, societățile Orange, Wanadoo și Equant, în sectoarele telefoniei mobile, internetului, transmițerii de date și altor servicii informatice. În anul 2002, participarea statului francez în capitalul FT se ridica la 56,45 %.

La 31 decembrie 2001, FT afișa, în situația financiară comunicată pentru anul 2001, o datorie netă de 63,5 miliarde de euro și pierderi de 8,3 miliarde de euro.

La 30 iunie 2002, datoria netă a FT atinge 69,69 miliarde de euro, din care 48,9 miliarde de euro constau în obligațiuni ce urmau să ajungă la scadență în cursul anilor 2003-2005.

Având în vedere situația financiară a FT, ministrul francez al economiei a declarat, într-un interviu publicat la 12 iulie 2002 într-un cotidian francez, că: „[...] Statul acționar se va comporta ca un investitor prudent și, dacă FT va avea dificultăți, vom lua măsurile adecvate [...] Repet că, dacă FT va avea probleme de finanțare, ceea ce nu este cazul în prezent, statul va lua măsurile necesare pentru ca aceste dificultăți să fie depășite”. Această declarație a fost apoi urmată, la 13 septembrie și la 2 octombrie 2002, de alte declarații publice care vizau, în esență, să asigure societatea FT de susținerea autorităților franceze.

La 4 decembrie 2002, statul francez a publicat un anunț privind proiectul unui împrumut acordat de acționari (avance d'actionnaire) pe care îl preconiza în favoarea FT. Acest proiect consta în deschiderea unei linii de credit de 9 miliarde de euro sub forma unui contract de împrumut (contrat d'avance), oferta privind acest contract fiind transmisă societății FT la 20 decembrie 2002. Oferta de contract nu a fost acceptată de FT și nu a fost executată.

Printr-o decizie din 2 august 2004, Comisia a decis că împrumutul (avance d'actionnaire) pe care Franța l-a acordat societății FT în decembrie 2002 sub forma unei linii de credit de 9 miliarde de euro, plasat în contextul declarațiilor date începând cu luna iulie 2002, constituia un ajutor de stat incompatibil cu dreptul Uniunii.

Guvernul francez, France Télécom, Bouygues și Bouygues Télécom și AFORS Télécom au sesizat Tribunalul în vederea anulării acestei decizii a Comisiei.

În hotărârea sa de astăzi, Tribunalul amintește că, pentru ca o măsură să fie considerată ajutor de stat, trebuie, pe de o parte, ca aceasta să implice un **avantaj financiar** și, pe de altă parte, ca acest avantaj să decurgă, direct sau indirect, din **resurse publice**.

După analizarea declarațiilor autorităților franceze date începând cu luna iulie 2002, Tribunalul constată că acestea **au conferit un avantaj financiar** societății FT.

Astfel, aceste declarații, în ansamblul lor, au influențat în mod decisiv reacția agenților de rating¹, iar această reacție a fost la rândul ei determinantă pentru refacerea imaginii FT în ochii investitorilor și ai creditorilor, precum și pentru comportamentul actorilor piețelor financiare care au participat ulterior la refinanțarea FT. Prin urmare, efectul pozitiv și stabilizator asupra ratingului FT, care a rezultat direct din aceste declarații, avea în mod necesar ca rezultat acordarea unui avantaj financiar societății FT.

Totuși, acest avantaj financiar **nu implica un transfer de resurse de stat**. Astfel, ca urmare a caracterului lor deschis, imprecis și condiționat, în special în ceea ce privește natura, limitele și condițiile unei eventuale intervenții a statului în favoarea FT, declarațiile date începând cu luna iulie 2002 nu pot să fie asimilate unor garanții de stat sau să fie interpretate ca expresia unui angajament irevocabil de a acorda un sprijin financiar concret în favoarea FT.

O angajare concretă, necondiționată și irevocabilă de resurse publice de către statul francez ar fi presupus ca aceste declarații să precizeze, în mod explicit, fie sumele exacte care urmau să fie investite, fie datoriile concrete care urmau să fie garantate, fie, cel puțin, un cadru financiar prestabilit, cum ar fi o linie de credit în limita unei anumite sume, precum și condițiile de acordare a sprijinului preconizat. Or, declarațiile date începând cu luna iulie 2002 nu iau poziție cu privire la aceste aspecte.

În plus, Tribunalul arată că numai prin publicarea, la 4 decembrie 2002, a anunțului privind proiectul de împrumut acordat de acționari statul francez a anunțat și a detaliat public contribuția financiară pe care o preconiza în favoarea FT. Această contribuție financiară consta în deschiderea unei linii de credit de 9 miliarde de euro sub forma unui contract de împrumut, ofertă care nu a fost niciodată acceptată de FT și nu a fost executată.

Asemenea declarațiilor date începând cu luna iulie 2002, **acest anunț implica acordarea unui avantaj** în favoarea FT dat fiind că a contribuit la întărirea încrederii piețelor financiare și la ameliorarea condițiilor de refinanțare a FT. Cu toate acestea, Comisia **nu a demonstrat că anunțul presupunea, prin el însuși, un transfer de resurse de stat**.

De altfel, Tribunalul **respinge teza** Comisiei potrivit căreia **proiectul de împrumut acordat de acționari reprezenta materializarea declarațiilor anterioare** ale statului francez, întrucât Comisia nu a demonstrat că statul francez avusese în vedere un astfel de sprijin financiar încă din iulie 2002. Este evident că abia în luna decembrie 2002 statul francez a considerat că erau întrunite condițiile unui astfel de sprijin financiar, ceea ce confirmă faptul că a intervenit o ruptură importantă în succesiunea evenimentelor în această etapă.

Având în vedere această ruptură în succesiunea evenimentelor și în logica modului de abordare utilizat de autoritățile franceze în decembrie 2002, Comisia nu era în măsură să stabilească o legătură între o eventuală angajare a resurselor de stat, în această etapă, și avantaje acordate prin măsuri anterioare, și anume prin declarațiile date începând cu luna iulie 2002.

În consecință, chiar dacă, pentru a constata un avantaj, Comisia putea lua în considerare ansamblul evenimentelor care au precedat și au influențat decizia definitivă luată de statul francez în decembrie 2002 de a susține FT prin intermediul unui împrumut acordat de acționari, ea nu a reușit să demonstreze existența unui transfer de resurse de stat legat de acest avantaj.

Prin urmare, Tribunalul **anulează** decizia Comisiei.

¹ Precum Standard & Poor's, Moody's și Fitch Ratings.

MENTIUNE: Împotriva deciziei Tribunalului se poate declara recurs la Curte, numai pentru motive de drept, în termen de două luni de la comunicarea acesteia.

MENTIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea acestuia.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Tribunalului.

Textul integral al hotărârii în cauzele conexe [T-425/04](#), [T-444/04](#), [T-450/04](#) și [T-456/04](#) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720